

Broj: KPŽ 32/05
Sarajevo, 24. 11.2005. godine

Sud Bosne i Hercegovine, vijeće Apelacionog odjeljenja Odjela I Suda BiH, u sastavu sudija Hilmo Vučinić kao predsjednik vijeća i sudija Finn Lynghjem i Pietro Spera kao članovi vijeća, uz učešće pravnog saradnika Dženane Deljković kao zapisničara, u krivičnom predmetu protiv optuženog Abduladhma Maktoufa za krivično djelo ratni zločin protiv civilnog stanovništva iz člana 173., stav 1., tačka e., u vezi sa članom 31. Krivičnog zakona Bosne i Hercegovine (nadalje u tekstu: KZ BiH), odlučujući po žalbi odbrane izjavljenje protiv presude ovog Suda, vezu broj K-127/04 od 1.7.2005. godine nakon održane javne sjednice održane od 8 do 10. novembra 2005. godine u prisustvu gospodina Peter Tinsley-a u ime Tužilaštva BiH, optuženog Abduladhma Maktoufa i njegovih branitelja Ismeta Mehića i Bajre Čilića advokata iz Sarajeva i Adila Loze, advokata iz Travnika dana 24.11.2005. godine, donosi:

RJEŠENJE

Žalba branitelja optuženog se djelomično uvažava, presuda Suda BiH broj K- 127/04 od 01. 07. 2005. godine se ukida, te se određuje održavanje pretresa pred Apelacionim vijećem.

Obrazloženje

Presudom Suda Bosne i Hercegovine, Sarajevo, broj K-127/04 od 1.7.2005. godine, optuženi Abduladhim Maktouf oglašen je krivim jer je "na dan ili oko 19.10.1993. godine, u Travniku, Bosna i Hercegovina, tokom rata u Srednjoj Bosni, suprotno članu 3(1) (b) Ženevske konvencije(IV) o zaštiti civilnog stanovništva za vrijeme rata, kao pripadnik Armije BiH, svjesno pomogao Abu Džaferu i ostalim pripadnicima Odreda Al Mujahid da uzmu kao taoce slijedeće civile hrvatske nacionalnosti: Ivu Fišića, Kazimira Pobrića i Ivana Rajkovića i to na način da je oko 20 sati odvezao svoj zeleni Volkswagen kombi do zgrade zvane „Amerikanka“ u ul. Hadži Ali Bega Hasanpašića u Travniku" Sud ga je osudio na kaznu zatovra u trajanju pet godina.

Protiv presude branitelji optuženog podnijeli su žalbu zbog bitnih povreda odredbi Zakona o krivičnom postupku Bosne i Hercegovine (nadalje u tekstu: ZKP BiH) povreda odredbi KZ BiH, pogrešno i nepotpuno utvrđenih činjenica, pogrešnoj odluci o krivično pravnoj sankciji i pogrešnim odlukama o imovinsko pravnim zahtjevima. Obrana optuženog predlaže da apelaciono vijeće Suda Bosne i Hercegovine, prema članu 314. ZKP BiH, donese odluku kojom će uvažiti žalbu i preinačiti prвostepenu presudu time što će osloboditi optuženog po svim tačkama optužbe.

Tužilaštvo BiH također je podnijelo žalbu na gore navedenu presudu u dijelu koja se odnosi na krivičnopravnu sankciju.

Na javnoj sjednici apelacionog vijeća održanoj od 8-10. novembra 2005. godine, optuženi i njegovi branitelji i tužilac obrazložili su navode svojih žalbi kao i odgovore na žalbe suprotne strane.

Apelaciono vijeće je ispitalo presudu u onom dijelu u kojem se pobija žalbom, pa je odlučilo kao u izreci rješenja iz slijedećih razloga:

Podnijetom žalbom branioci optuženog osporavaju odlučnu činjenicu, da je optuženi kritične večeri učestvovao u uzimanju talaca, trojice građana Hrvatske nacionalnosti.

Prvostepeni sud svoje uvjerenje o učešću optuženog u događaju, u najvećoj mjeri, zasniva na iskazu svjedoka optužbe Ive Fišića i «svjedoka», kao neposrednih sudionika događaja. U manjoj mjeri prvostepeni sud svoje uvjerenje temelji i na drugim izvedenim dokazima, svjedočenjima Ahmeda El Haj Ahmeda, Huseina Delića, Ifete Kalušić, Hasiba Kalušića, Tonke Rajković i Božidara Rajkovića, koji dokazi po svom karakteru predstavljaju posredne dokaze.

Činjenica je da je «svjedok» učestvovao u izvršenju krivičnog djela za koje se optuženi tereti kao pomagač te da «svjedok» do sada nije krivično procesuiran iako se događaj desio u toku 1993. godine. Vijeće ovog suda ne može, u skladu s tim, isključiti postojanje de facto sporazuma između tužilaštva BiH i «svjedoka». Pri tome je i iskaz svjedoka Ive Fišića nedosljedan i kontradiktoran u odnosu na njegove prethodne izjave o učešću optuženog u kritičnom događaju.

Upravo ove okolnosti, koje se odnose na svjedočenje «svjedoka» i Ive Fišića kao neposrednih očevidaca, nalagale su prvostepenom суду dodatne napore za utvrđenje odlučne činjenice o učešću optuženog u krivično pravnom događaju. Ovo je naročito važno u situaciji kada ne postoji niti jedan drugi neposredni dokaz, koji bi prvostepeni sud koristio za pravilno utvrđenje činjeničnog stanja. Analognu pravnu argumentaciju ima i Ustavni sud Bosne i Hercegovine u svojoj odluci od 22.04.2005. godine u predmetu broj AP 661/0 u pogledu korištenja na suđenju dokaza koji su dobijeni od saučesnika koji zbog svjedočenja ima sporazum sa nadležnom tužiocem.

Shodno tome, Apelaciono vijeće je u sumnji da li je prvostepeno vijeće donijelo zaključak koji u potpunosti potkrijepljuju svi dokazi koji bi mogli opravdati konačan ishod razmatranja prvostepenog vijeća.

Shodno navedenom, a imajući u vidu odredbu člana 315. stav 1. tačka b ZKP BiH, vijeće ovog suda je ukinulo prvostepenu presudu i odredilo održavanje pretresa pred vijećem apelacionog odjeljenja, pred kojim će se po potrebi ponovo izvesti već izvedeni dokazi u prvostepenom postupku i eventualno izvesti novi dokazi, sve u cilju pravilnog i potpunog utvrđenja činjeničnog stanja.

PREDsjEDNIK VIJEĆA

SUDIJA

Hrmo Vučinić

